

Η ΑΝΕΥΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΑΝΝΗΣ.

Ο ΑΓΓΕΛΙΟΣ ΤΟΥ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΕΙΟΥ.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΟΡΥΧΕΙΩΝ.

(Συνέχεια βλ' φυλ. 60.)

ΣΤ'. ΑΝΝΑ ΚΑΙ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.

Οὐδείς δύναται νὰ δώσῃ πληροφορίας περὶ τῆς τύχης τῆς Ἀννης καὶ ἀνωφελεῖς ἀπέδωκαν αἱ τοιαῦται τοῦ Φραγκίσκου ἐρευναι περὶ τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς κόρης, εἰς ἣν καὶ ἐνδιαφέρον καὶ εὐγνωμοσύνην τοιαύτην ἀπέδειξε. Κολακεύεται ἐμπρόσωτος, υποθέτων, ὅτι αὐτὴ δὲν εὗρισκετο ἐν τῷ ὀρυχείῳ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκρήξεως· ἀλλ' ἡ πλάνη τοῦ αὐτῆς δὲν διαρκεῖ ἐπὶ πολὺ· διότι βεβαιούται, ὅτι ἡ Ἀννα εἰργάζετο τότε ἐν μιᾷ ἀνδρῶν τὰ παιδιὰ προσδωρισμένων στοῶν. Ἡ υποθέσις τῆς ἀπωλείας αὐτῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν ἀπέκρουσθη ὑπὸ τοῦ Φραγκίσκου διὰ τοσαύτης ἀποστροφῆς, ὥς οὐδ' ἀπετόλμησιν πλέον νὰ τὴν ἐκφράσωσιν ἐνώπιόν του· ἐξακολουθοῦσι τὰς ἐρεῦνας, αὐτοῦ προηγούμενου καὶ τὴν μεγαλητέραν ἀποδεικνύοντος δραστηριότητα.

Μετὰ ἐργασίαν τεσσάρων ἡμερῶν οἱ ἐργάται ἄρχονται, ἀποθαρρυνόμενοι καὶ αὐτοὶ ὁ Φραγκίσκος

αἰσθάνεται ἐκλείπουσαν πᾶσαν ἐλπίδα. Διότι καὶ ἐπὶ τῇ υποθέσει, ὅτι ἡ πυρκαϊὰ ἐφείσθη τῆς Ἀννης πῶς ἐδύνάτο αὐτὴ νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὰς φρικώδεις ἀγωνίας τετραήμερου αἰστίας; ἢ! ἐὰν ἐγνώριζον πόθεν νὰ διευθύνωσι τὰς ἐρεῦνας τῶν! Καὶ ὅμως προβαίνουνσιν ἀφημένοι εἰς τὴν τυφλὴν τύχην!

Ἐπῆλθεν ἡμῶς εἰς τὸν Φραγκίσκον ἡ ἰδέα ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Τόμ δύναται νὰ δώσῃ ὠρελίμους πληροφορίας. Τρίχει ὁπωσδήποτε τὸν Ἰακώβον περὶ τῆς θέσεώς· εἰς ἣν παρήτησε τὴν Ἀνναν κατὰ τὴν τελευταίαν τοῦ χωρισμοῦ τῶν ὥραν. Ἀνεπαρκὲς ὑπῆρξε τοῦ Ἰακώβου ἡ ἀπόκρισις· διότι αὐτὸς ὑπέδειξεν ἤδη διερευνηθὲν μέρος ἀνακαλύπτει ὅμως σημαντικὴν τινα καὶ σπουδαίαν περίστασιν.

Ἡ Ἀννα, καθὼς πολλὰ τῶν συνεργατιδῶν αὐτῆς, εἶχε τὴν ἐξὶν νὰ ἀποτέτῃ τὸ κάνιστρον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔφερε τὰς ὀλίγας ζωτροφίας τὰς συνιστάσας τὸ μεσημερινὸν γεῦμα, ὑπὸ βράχον σοᾶς ἐγκαταλειμένης· ἐδύνάτο λοιπὸν νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ, διότι βεβαία ὑπῆρχεν, ὅτι ἐδύνάτο νὰ εὕρῃ καὶ τροφὴν τινα καὶ σταγόνας τινὰς ὕδατος.

Διὰ τῆς θερμότητος χαρᾶς ὁ Φραγκίσκος ἀποδέχεται τὴν ἐλπίδα, ἣν τῷ ὑπεδείκνυνεν ἡ τοιαύτη ἀνακάλυψις, καὶ κατορθώνει τὴν Λουκιαν, εἰ καὶ οὐχὶ ἄνευ κόπου, νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν υἱὸν αὐ-

τῆς νὰ καταβῇ εἰς τὸ ὄρυχείον, ὅπως χρησιμεύσῃ ὁδηγὸς τοῖς ἐργαζομένοις.

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἀπατάται καὶ γνωρίζει καλῶς τὸν τόπον, περὶ οὗ ὤμιλησεν. Αὐτοῦ μὴ ὁδηγοῦντος οὐδεὶς ἤθελε σκεφθῇ νὰ διευθύνῃ τὰς ἐρεῦνας τοῦ πρὸς τὸ μέρος αὐτό, λίαν μεμακρυσμένον τῶν περὶ ὧν, αἰτίνας χρησιμεύουσιν, ὥς ὁδοὶ εἰς τὰ παιδιά.

Τέλος, φθάνουσιν εἰς τὸ τέρμα, καὶ ὑπὸ τοὺς σφαιροὺς τοῦ γράνιτου παρατηροῦσιν ὁππῇ τινα, φέρουσαν μέχρι τοῦ μέρους, ὅπου ἡ δυστυχὴς Ἄννα ἐκπνέει, φρικωδῶς βασανιζομένη. Αἱ στιγμαὶ ὑπάρχουσιν ἀνεκτίμητοι, καὶ ἡ συνδρομή, ἥτις δύνανται νὰ σώσῃ αὐτὴν ἤδη ἀνωφελὲς ἀποβαίνει μετὰ ἐν τέταρτον ὥρας, μετὰ λεπτὰ πέντε! Ὁ Φραγκίσκος παρακαλεῖ, ἱκετεύει τὸν Ἰάκωβον νὰ ἀποτολήσῃ τὴν εἰς τὴν στενωπὸν αὐτὴν μεταβασίν του, διότι φαίνεται, ὅτι παιδίον μόνον δύναται νὰ διολισθησῇ. Ὁ Ἰάκωβος διστάζει, κλαίει ἐνῶ τῷ ἐμιλοῦσι διὰ τὴν μικρὰν συντροφὸν τοῦ ἀλλὰ τὸ πνεῦμα κατάπληκτον ἔχων ὑπὸ τῆς φρίκης, ἢν πρὸ ὀλίγου διήλθε, δὲν τολμᾷ νὰ ἐκτεθῇ εἰς κινδύνους νέους, καὶ ἀπορρίπτει τὸν χρυσὸν καὶ τὰς ὑποσχέσεις ὅσαι ἀφθόνας τῷ ἐπισωρεύονται.

— Πολὺ καλὰ! κράζει τότε ὁ Φραγκίσκος, ὀργισμένος διὰ τὴν τοιαύτην διαγωγὴν, ἢν ἀποκαλεῖ μικροπρέπειαν καὶ δειλίαν, μόνος μου θελω ἐκτελέσει, ὅτι αὐτὸς ἀρνέεται νὰ ἐπιχειρήσῃ.

Καὶ οὐδενὸς τὰς παρατηρήσεις εἰσακούων, λαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ τὰ ἐργαλεῖα, τὰ χρεώδην πρὸς τὴν ἐν ἀνάγκῃ πλατύνειν τοῦ στενοῦ διαδρόμου, τὸν ὅποιον μέλλει νὰ διέλθῃ ἔρπων, καὶ ἄρχεται τῆς ἐπικινδύνου ἐπιχειρήσεώς του.

Εἰκοσάκις ἠσθάνθη ἑαυτὸν, διαπερὼν, εἰς ἀμύν πνιγμοῦ καὶ θανάτου, καὶ μάλιστα εἰς θέσεις ἀπὸ τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ οὐδὲ νὰ διπιοδρομήσῃ. Εἰκοσάκις ἠναγκάσθη νὰ ἐγγίσῃ τὸ στηθὸς του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐνῶ οἱ βράχοι, διῶν ὠλισθαίνων διέβαινε, τῷ ἐξέσχιζον τοὺς ὤμους· ἀλλὰ θαρρῶν καὶ ἐπιτηδεύων δυνάμενος νὰ μεταχειρίζεται τὰ ἐργαλεῖα, ἅτινα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἔφθασε μέχρι κοιλώματος. Ὁ δὲ ὀρύχης, μικροῦ βράχος τὸν ἔκαμε νὰ σκιρτήσῃ ἀπὸ χαρᾶς, διδάσκων αὐτῷ, ὅτι ἐφθασεν εἰς τὸ σημειωθὲν μέρος.

Εὐήμαιεν ἤδη ἡ κρίσιμος ὥρα· ἐὰν ἡ Ἄννα δὲν εὕρισκετο εἰς τὸ μέρος αὐτὸ ὤφειλε νὰ παραιτηθῇ πάσης ἐλπίδος πρὸς σωτηρίαν αὐτῆς.

Ὁ Φραγκίσκος τὴν καλεῖ ἐπανεληλθόμενος μένει ἀκολουθῶς ἀκίνητος καὶ σιωπῶν στήνει τὸ οὖς μὴ πλησίον ἀκούσει φωνὴν τινα, ἀποκρινομένην εἰς τὴν φωνὴν του. . . Δὲν ἀκούει ἄλλο παρὰ τὸν ὁσωνῆν ἦχον τῶν κτύπων τῶν μαρτυρούντων ὅτι ἀποκόπτουσι καὶ ἀπωθοῦσι τοὺς βράχους, δι' ὧν ἔλασε.

Τρόμος τὸν καταλαμβάνει· προσβάλλεται ὑπὸ ἀμύδρου τινος προαισθήματος. Μὴ ἡ Ἄννα ἦναι λειποθυμημένη. . . Μετὰ σπουδῆς ἀνάπτεται τὴν

λυχίαν, ἢν ἔφερε· τότε, ἐν ἀγωνίᾳ ἀνεκδιηγήτῳ, ἐν ἀνυσυχᾷ ἀράτῳ ῥίπτει τὰ βλέμματά του περὶ αὐτόν.

Κραυγὴ χαρᾶς ἀντηχεῖ ὑπὸ τοῦς θλιβεροῦς τοῦτους ὁλοους.

Ὁ Φραγκίσκος διακρίνει τὴν Ἄνναν καὶ ὁρμᾷ πρὸς αὐτήν.

Ἀλλὰ, φεῦ! ἡ ἀτυχὴς, ἐστερημένη αἰσθήσεως κεῖται κατὰ γῆς· παρ' αὐτῇ εὐρηται ὁ λύχνος ἐσβεσμένος καὶ βιβλίων εἰς τὸ ἐξωφυλλον τοῦ ὁποίου ἔγραψεν αὐτὴ διὰ μολυβδοκονδύλου τὰς λέξεις ταύτας.

« Μὴ λυπῆσαι, ἀγαθὲ μου Πάτερ. Δαπανῶ τὸν ἀπομένοντά μοι χρόνον ψάλλουσα ὕμνους καὶ αἶνους τῷ Θεῷ. Ἰωάννα! ἔχε μᾶλλον ἐμοῦ τὸν νοῦν προσηλωμένον πρὸς αὐτόν καὶ οὐδέποτε μὴν ἐγκαταλείψῃς τὸν ἀτυχὴ πατέρα ἡμῶν! » (1)

Ὁ Φραγκίσκος τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων καθύγρους, προσπαθῆσας νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ ἀτυχὲς τέκνον, ῥίπτων εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ σταγόνας τινὰς σωτηρίου ποτοῦ· τοῦτο δὲν ὑπῆρξεν ἄνευ ἀποτελέσματος. Ἐνεκα τῶν προμηθειῶν, ὅσαι εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἀπετέθησαν ὑπὸ τῶν συντρόφων τῆς καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας, ἡ Ἄννα ὑπέφερεν ὀλιγώτερον παρ' ὅσον ἐφοβοῦντο καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τῶν τεσσάρων ἡμερῶν.

Ὁ Πατὴρ μου! ἡ πτωχὴ μου Ἰωάννα ὁ Φραγκίσκος! . . . ποῦ εἶναι; αὐτὰς τὰς λέξεις μόνας ἠδυνήθη νὰ ἀπαγγεῖλῃ ἐμπρώτως.

— Θέλεις ἐπινιδεῖ αὐτοῦς, τέκνον μου! Ἰδοὺ ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ὅστις ἐπληρώθη διὰ τὴν ἀρρώστωσίν του, ἀκούων τὸ θνομά του ἀπαγγελλόμενον κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν. Θάρρει! θάρρει! ἐπανέλαβε καθὼς ἄλλοτε ἐσώθη; Μόνος ἐδυνήθη νὰ φθάσῃ μέχρι σοῦ. Ἄλλοι ἔρχονται πολλοὶ εἰς βοήθειάν σου, καὶ μετὰ τινὰς ὥρας θέλεις ἐμβλέψῃ τὸ φῶς. Δὲν σοὶ προεῖπον, ὅτι ὁ Θεὸς ἀγρυπνεῖ ἐπὶ σέ!

Αἱ ἐργασίαι ἐξηκολούθουν πραγματικῶς διὰ τοσαύτης ζέσεως, ἐφ' ὅσον ὁ Φραγκίσκος, ἔδωκεν ἤδη τὸ σημεῖον, ὅτι ἐμελλε νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐπιχειρήσεώς του.

Τέλος τὸ τελευταῖον διάφραγμα, ὅπερ εὕρισκετο μετὰ τῆς Ἄννης καὶ τοῦ πλήθους, μετὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς, κατεστράφη. Ἐξήγαγον τὴν νεὰν κόρην ἀπὸ τοῦ τρομεροῦ καὶ φρικώδους τάφου τῆς καὶ ὁ Φραγκίσκος τὴν παρεκτιθέσθαι παρὰ τῇ Λουκίᾳ ἥτις περιεποιήθη αὐτὴν ὡς ἰδίαν θυγατέρα.

Ἐν τῷ μετὰ χρόνῳ, ὁ Ἰῶν, ὄνπερ πυρετὸς, συνοδευόμενος ὑπὸ φρενήτιδος, ἀπῆλλαξε βασάνου τετραήμερου, ἡσυχῶς παρεσκευάζετο ὑπὸ τῆς Ἰωάννας πρὸς ἀποδοχὴν χαρᾶς, ἥτις ὑπερβάλλουσα ἐ-

(1) Ἐν πτωχὸν παιδίον ἀπολεσθὲν εἰς περιστάσεις ἀναλόγους τῶν διὰ τὴν Ἄνναν περιγραφομένων, ἔγραψε τῶντι ἀποχαιρετισμὸν τοιοῦτον πρὸς τὴν μητέρα καὶ τὸν ἀδελφόν του.

δύνατο νὰ καταστή πρόξενος αποτελεσμάτων δ-
λεθρίων.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ὀρυχείου, Κ. Λάτσου, δὲν
ἐθαύμαζε νὰ ἐλθῇ. Τὸ ἐπαλθὼν συμβεβηκὸς ἐξη-
μίου τὴν περιουσίαν του· ἀλλ' ἦτον αὐτὴ ἀρκούν-
τως σημαντικὴ, ὅπως δυνήθη νὰ παρέξῃ συνδρο-
μὴν ἐπαισθητὴν εἰς τοὺς πληγωθέντας ἐργάτας
καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἀπολεσθέντων.

Ὅτε, κατὰ σειρὰν, ὁ Ἰῶν ἐδέχθη τὴν ὑπό-
σχῃν του, ἀνεγνωρίσθησαν ἀμφοτέρω, ὡς ἀρχαῖοι
φίλοι καὶ συνεταῖροι· ἡ ἐκπληξὶς τοῦ Λάτσου
ὕπῃρξε μεγαλητέρα· ἡ ἐκπληξὶς τοῦ Λάτσου
ἐδύνατο, ὅτι ὁ Ἰῶν ἐδύνατο νὰ καταντήσῃ εἰς
τὴν εὐρίσκειτο σήμερον ἐλεεινὴν πτωχείαν.

Ἰππεσθέθη αὐτῷ τόσον ἐντονώτερον νὰ τὸν βοη-
θήσῃ ἐφ' ὅσον ὁ υἱὸς του δὲν ἠμέλησε νὰ τῷ
γνωστοποιήσῃ τὴν σημαντικὴν ὑπηρεσίαν, δι' ἣν
ὕπῃρξεν ὑπόχρεως τῇ Ἄννᾳ. Καὶ, εὐχαριστῶν μετ'
εὐλικρινείας ὁ Λάτσου ἐγνωστοποίησεν αὐτῷ τὴν
αἰτίαν τῆς ἐν τῷ ὀρυχείῳ διαμονῆς τοῦ υἱοῦ του.

— Τελειώσας τὰς σπουδὰς του, εἶπεν, ὁ Φρα-
γκίσκος, διαβαίνων ἐντεῦθεν, ἐκ περιεργείας ἐπε-
σκέφθη ἄγνωστος τὸ ἀνθρακωρυχεῖον. Ὅτε μετ' εἶδε
μοὶ ὠμίλησε περὶ τῶν καταχρήσεων, ὅσαι ἐντὸς
αὐτοῦ γίνονται. Ἐπειδὴ δὲ ἠρνοῦντο τὸ δυνατόν
τῆς ἀποδείξεως τοῦ βασίμου τῶν τοιούτων αἰ-
τιάσεων, ἐστοιχημάτισε πρὸς βεβαίωσιν, ὅτι θέλει
διέλθῃ ἔτος ὁλόκληρον ἐντὸς τοῦ ὀρυχείου, με-
τεμφρισμένος εἰς ἐργάτην. Ἄνις τοῦ τρόπου, καθ-

ὃν ἡ Ἄννα τὸν ὑπεραπίσθη ἤθελε πληρώσει ἀ-
κριβὰ τὴν τοιαύτην ἀνοησίαν καὶ εὐρίσκειτο ἀ-
κόμη πλησίον ἐδῶ, πάσων ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεως,
ὅσας τῷ ἐνέπνευσαν αἱ ὑποψίαι, ὧν ὑπῆρξε τὸ
ἀντικείμενον, ὅτε ἐπῆλθεν ἡ καταστροφή ἡ τοσού-
των δυστυχημάτων πρόξενος γενομένη.

Ὁ Κ. Λάτσου εἶδεν τὸν Ἰῶν νὰ κάμῃ ἐ-
φῇ τῆς δίκης του, καὶ τῷ παρέσχε τὰ ἀναγ-
καῖα χρήματα πρὸς διεξαγωγὴν αὐτῆς. Ἢδὴ ὁ
Ἰῶν ἐκέρδισε τὴν δίκην του, καὶ ἀγγίχους καὶ
δραστήριος ὑπάρχων ἐντὸς ὀλίγιστων ἐτῶν ἐπα-
νεκτίσται ἐντελὼς τὴν περιουσίαν του.

Αἱ δύο οἰκογένειαι ἔμειναν ἕκτοτε φίλαι, καὶ
μετὰ πέντε ἢ ἑξ' ἔτη ἠνώθησαν καὶ διὰ τοῦ γά-
μου τοῦ Φραγκίσκου καὶ τῆς Ἄννης, γενομένης
τῆς ωραιότερας νεάνιδος τῆς Κομητείας ὧλης.

— Δὲν ἐδικαιούμην λοιτὸν λέγων σοι : Θάρ-
ρει ! ὦ ἀγαθὲ ἄγγελε τοῦ ἀνθρακωρυχείου, εἶπε ἄ-
ναστανάζων ὁ νεανίας, ὅτε ὠδήγει τὴν μνηστὴν
αὐτοῦ πρὸς τὸ θυσιαστήριον.

— Ὁ Θεὸς ἠγγρεύει ἐπ' ἐμοί, τῶντ', ἀπε-
κρίθη αὐτῇ, καὶ σὺ ὑπῆρξες ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ
Θεοῦ Αὐτοῦ !

Ἰάκωβος δέ, ὁ υἱὸς τῆς ἀγαθῆς Δουκίας, προα-
χθεὶς εἰς βαθμὸν ὑποδιδασκάλου, τῇ διδασκαλίᾳ
τῆς Ἄννης, ἐπετρέπη τὴν ἐν τῷ ὀρυχείῳ ἐφαρμο-
γὴν ὧλων τῶν βελτιώσεων ὅσας ὑπεσκέθη ὁ
Φραγκίσκος.

Τ. * *

ΔΑΚΡΥΑ.

Ἰ. π. δ. Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ.

Ἐφαγε τόσους, οἰκείους καὶ ξένους, ἡ γῆ ἐκεῖ κάτω,

Ἐπαθε τόσα ἡ Σύρος, ἡ Μύκονος ἔκλαυσε τόσον,

Ἐφυγον πλὴν αἱ Ἀθηναίαι τὴν μάλιστα εἵπομεν πάντες,

Μάταιοι ποῖος ἀνέγνω ποτὲ εἰς τὴν βίβλον τῆς μοίρας ;

Ποῖος γνωρίζει θνητὸς μετὰ μίαν στιγμὴν τί θά γίνη ;

Ἄλλα βουλαὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἄλλα τὸ θεῖον κελεύει.

Δαίμων στυγνὸς ἐπλανᾷτο νυκτὸς, καὶ ἡμῶν κοιμωμένων,

Πᾶσαν τὴν πόλιν ἐχλεύαζε, καὶ ἔρριπτε σπόρους θανάτου.

Ἀνθρώποι, κλαύσατε, ἄλυτον ἄγετε πένθος, Ἀθηναί.

Ἄγγελος θρήνων πολλῶν ὁ ψυχρὸς προπορεύεται φόβος,

Κρίσεις παράγων πολλὰς καὶ ταραττων τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων.

Ὅρις μορφοῦται ὁ δαίμων, καὶ δάκνει τὸ πρῶτόν του θύμα,

Δάκνει τὸ δεύτερον, καὶ ἔνδον παχείας τοῦ νότου ὀμίχλης

Κρύπτεται, στίζων τὰ θύματα ὅσα κατόπιν θά πλῆξῃ.

Οὕτω, λανθάνων, δριμύς, ἐνεδρεύει τὴν δύστηνον πόλιν,

Κ' αἶφνης ἐν τρίτῃ νυκτὶ φανεροῦται, κτυπᾷ καὶ φονεύει.

Ἄπτε, λαὲ, νεκρωσίμους λαμπάδας, καὶ λίβανον κατε.

Ποῦ ὠδήγεῖς τοῦ Βλαστοῦ δακρυσμένα τὰ νήπια, Κρίνε ;

Φεύγουν τοὺς θρήνους τὰ δύστηνα· πλεον δὲν ἔχουν πατέρα.

Δάκρυ δὲν ἔχω νὰ χύσω — μοῦ θλίβουν πυκνὰ τὴν καρδίαν —

Στρέφω τὸ βῆμ' ἄλλαχού, καὶ κλαυθμοὶ μὲ σπαράττουν καὶ ἄλλοι.